

A close-up photograph of a man and a woman in formal attire. The man, on the left, is wearing a dark tuxedo jacket, a white dress shirt, and a dark bow tie. He is looking towards the woman. The woman, on the right, is wearing a dark, possibly black, dress with a low neckline. She is wearing a large, ornate necklace with diamonds and dark stones, and a matching earring. Her hand is raised, touching the man's chest area. The background is dark and out of focus.

Angel is bepaald
geen ENGEL!

**IK OOK
MET JOU!**

CONNIE REGARD

Conny Regard

Ik ook met jou

Uitgeverij Zomer & Keuning

Van deze auteur verscheen eerder:

Ik huur een man

Liefde of leugens

Gewoon magisch

Ik ben nog niet klaar met jou

ISBN 9789401904964

ISBN e-book 9789401904971

NUR 340

© 2015 Uitgeverij Zomer & Keuning

Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Omslagontwerp Julie Bergen, Riverside Studio

www.zomerenkeuning.nl

Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 1

Met zijn schouders tegen de muur geleund, keek Lucas de zaal rond. Wat had hij een hekel aan dit soort toestanden. Echt, als dit niet het verlovingsfeest van Tony, een van zijn beste vrienden was geweest, zou hij hem al een uur geleden zijn gesmeerd. Voor de zoveelste keer keek Lucas op zijn horloge. Hoe was het mogelijk, hij had het toch nog twee uur, negentien minuten en vierentwintig seconden uitgehouden. Hij besloot dat niemand het hem kwalijk zou nemen als hij er nu vandoor ging.

Oké, behalve Petra waarschijnlijk. Goed, die kreeg dus nog... even kijken, tien minuten en zesendertig seconden. Of nee, de klok tikte, vierendertig! Als ze dan nog steeds niet terug was, moest ze maar kijken hoe ze thuiskwam. Waarschijnlijk was ze in de veronderstelling dat, als ze maar lang genoeg wegbleef, hij haar wel zou komen zoeken. Fout!

Eigenlijk had hij het, als hij eerlijk was, wel weer met haar gehad. Ze werd de laatste tijd veel te bezitterig en als hij ergens niet tegen kon, waren het wel bezitterige vrouwen. En, hé, het had nog lang geduurd. Normaal gesproken hield hij het nooit langer dan drie, hooguit vier weken uit voor het hem begon te vervelen. En dit duurde al bijna anderhalve maand, dus je kon spreken van een nieuw persoonlijk record.

Ze waren hier nog geen twintig minuten geweest of hij had al spijt als haren op zijn hoofd dat hij haar had meegenomen. Maar toen Petra had gehoord dat het verlovingsfeest in het chique 'Hilton' in Rotterdam werd gegeven, had het vastgestaan dat hij daar niet levend zonder haar naartoe zou gaan.

'Als je dat doet, vermoord ik je,' waren haar exacte woorden geweest. Dat had ze dus mooi voor zichzelf en zijn toekomstige vriendinnen verpest. Dit was meteen de laatste keer dat hij een vrouw meenam naar een verloving of trouwerij, omdat Petra onomstotelijk bewees dat het vrouwen alleen maar op rare ideeën bracht. Uit het niets was ze over een of andere exclusieve zaak begonnen en dat ze daar volgende week eens moesten gaan kijken.

Met een geïrriteerde frons had hij haar aangekeken. Hij had net willen vragen wat ze daar dan in godsnaam moesten doen, toen de woorden 'verrukkelijk servies' er bijna voor hadden gezorgd dat hij de voorkant van zijn Audi in de achterkant van de wagen voor hem ramde. Van schrik natuurlijk!

Alsof er niets gebeurd was, was Petra door blijven ratelen. Wilde hij wel geloven dat ze dat daar had gezien? Precies wat ze zochten. Ze? Nou, hij wist zeker dat hij niets zocht en al helemaal geen verrukkelijk servies!

En mocht dat wel het geval zijn, zou zij dan toch beslist de laatste zijn aan wie hij die intieme bekentenis zou doen.

Zijn inmiddels zwaar geïrriteerde blik negerend, was ze doorgegaan over cassettes. Hij zou het waarschijnlijk niet geloven, maar die waren ook al zo'n koopje. Voor vijftienhonderd euro hadden ze daar al iets waar ze zich niet voor zouden hoeven schamen.

Nou, eer hij vijftienhonderd euries voor bestek zou betalen! Subtiel? Hoe bedoel je? Nee, verloven en zeker trouwen, was wel het allerlaatste waar Lucas De Man aan dacht. Hij liet zich nog liever harsen!

Shiiiiit! Het was alweer ruim een jaar geleden, maar als hij er weer aan dacht, voelde hij het nog. Niet dat hij overdreven behaard was, het tegendeel was eerder waar. Het was dan ook niet iets wat hij vrijwillig had gedaan. Nee, het was gewoon een lolletje geweest. Die vrienden-onderelkaar-onzin als je geen van allen meer helder in je hoofd was en tequila dronk alsof het water was. Die zooi zou hij trouwens ook, zolang als hij leefde, nooit meer drinken. Hij werd al ziek bij het woord 'tequila'!

Waarom het zo was, wist hij niet, maar om de een of andere reden was hij altijd de pineut als zijn vrienden iets leuks bedachten. En zoals gewoonlijk had hij zich natuurlijk niet willen laten kennen en de uitdaging aangenomen. Nou, dat had hij geweten. Hoe ze het zo snel voor elkaar hadden gekregen – het was immers al laat in de avond geweest – verbaasde hem nog steeds. Nog geen halfuur later lag hij, letterlijk en figuurlijk, met zijn billen bloot op tafel! Hij was bijna tegen het plafond gevlogen toen hij de spatel met de kleverige hete pasta tussen zijn naad had gevoeld. Onder grote hilariteit was hij vervolgens stevig door Mick, een van zijn vrienden en een boom van een kerel met de daarbij behorende kracht, op de tafel vastgepind. Nu hield Lucas best van kleverige dingen op zijn lichaam, maar dan alleen als dat er door een aantrekkelijke dame ook weer vanaf werd gelikt!

Harsen was dus een heel ander verhaal. Fuck! Hij begreep werkelijk niet dat vrouwen dit vrijwillig lieten doen. Het had er wel voor gezorgd dat hij sinds zijn eigen harservaring een ongelooflijk ontzag had gekregen voor vrouwen die dat regelmatig lieten doen. Hij had daarna nog dagenlang met schrale plekken rondgelopen. De eerste dagen had hij ook geen onderbreuken kunnen verdragen, omdat die op de vreemdste plekken schuurden. Hoe sommige gasten het in hun hoofd haalden om te zeggen dat er niets lekkerder was dan zonder ondergoed in je spijkerbroek te lopen, was hem dan ook een raadsel. Het was ook precies op dat moment, hij wist het nog als de dag van gisteren, dat hij zich had voorgenomen zich nooit meer met weddenschappen in te laten.

Lucas zuchtte diep en nam een slok van zijn biertje. Hij vroeg zich af hoelang Petra, die ruim een halfuur geleden boos was weggelopen omdat hij niet wilde dansen, nog weg zou blijven. Ze zou wel iemand anders zoeken, had ze gezegd. Alsof die opmerking ervoor zou zorgen dat hij meteen in de houding zou springen en ontzettend jaloers zou worden. Alweer fout! Hij kon zich niet heugen ooit jaloers te zijn geweest. Of ja, dat kon hij wel. Hij was ongeveer een jaar of vijf geweest toen Tommie, zijn buurjongetje, een rode fiets met een hoog stuur voor zijn verjaardag had gekregen. Maar hij was dan ook pas vijf geweest, dan mocht het. Maar jaloers met betrekking tot vrouwen? Nee, daar zou hij toch op z'n minst verliefd voor moeten zijn. En aangezien hij dat ook nog nooit van zijn leven was geweest, was dat beslist niet aan hem besteed. Oké, hij was hevig verliefd geweest op de gymlerares in de brugklas. Een flashback van een paar stevige billen in een strak wielrennersbroekje kwam naar boven. Maar toen ze een week later werd vervangen door een gymleraar, was dat ook meteen weer over. Nee, aan jaloers of verliefd zijn, deed Lucas niet. Daar kon Petra dus mooi op wachten tot ze een ons woog! Iets wat in haar geval niet eens zo heel lang zou duren omdat ze de laatste tijd wel heel eng mager begon te worden. Slink was niet verkeerd, maar als hij zich bezeerde aan de botten van uitstekende heupen zoals tijdens de vrijpartij van vanmiddag, werd het te gek! Dat was ook een extra druppel in de emmer geweest die, door haar boze reactie omdat hij niet meteen in de houding was gesprongen toen ze met hem had willen dansen, nu dan echt was overgelopen. Hij was klaar met Petra.

Een blik op zijn horloge vertelde hem dat ze nog zes minuten en vierenvertig seconden had. Geïrriteerd keek hij de zaal rond of hij haar ergens zag toen zijn aandacht werd getrokken door een zich nogal vreemd gedragende vrouw aan de andere kant van de zaal. Wat was zij in godsnaam aan het doen? Hij trok zijn wenkbrauwen op toen ze in een grote bak met een enorme plant stapte en zich met de bladeren probeerde te bedekken. Die had waarschijnlijk iets te diep in het glaasje gekeken en in de veronderstelling dat ze in... Ja, waar dacht ze in godsnaam aan dat ze daarin stapte? vroeg Lucas zich af terwijl hij een slok van zijn bier nam.

Ah, daar gebeurde iets. De bladeren weken een klein stukje uit elkaar, en toen nog iets verder.

'Kiekeboe,' mompelde Lucas toen de vrouw schichtig om zich heen keek en zich toen opnieuw met de bladeren probeerde te bedekken.

Zo gek als een deur, besloot Lucas. Hij wilde net weer een slok nemen toen ze uit de bak stapte. Met het flesje halverwege zijn mond keek hij

hoe de vrouw verder wilde lopen en opeens met een pijnlijk vertrokken gezicht achterover werd getrokken. Geschokt dat iemand haar zo hardhandig aan haar haren trok, deed hij een stap in haar richting om meteen weer te blijven staan toen hij begreep dat de plant de boosdoener was. Haar haren zaten verstrikt tussen de takken en waren de reden geweest dat ze zo abrupt tot stilstand was gebracht.

Het duurde even om het los te krijgen, maar toen het haar uiteindelijk lukte, perste Lucas zijn lippen stijf op elkaar om niet te gaan lachen. Niet dat hij er een gewoonte van maakte vrouwen uit te lachen. Nee, absoluut niet. Ze zag er alleen zo grappig uit met dat haar dat nu alle kanten op stond, dat hij er niets aan kon doen dat hij alsnog in de lach schoot. Het volgende moment sloop ze, hij kon het werkelijk niet anders noemen, van plant naar plant om uiteindelijk achter de laatste plant op te duiken. Helaas was deze een stuk minder weelderig dan de vorige, waardoor het er zo raar uitzag dat Lucas zich bijna verslikte in zijn bier.

De vrouw was vrij stevig gebouwd, en haar poging om zich achter dat miezerige boompje te verschuilen, lukte dus voor geen meter. Ze had net zo goed achter een lantaarnpaal kunnen gaan staan!

Lucas deed twee stappen naar links. Hij vermoedde dat haar volgende schuilplaats het grote buffet, dat zich een meter of twee bij haar vandaan bevond, zou worden. Maar dan? Hij vroeg zich af waar ze vandaar naartoe wilde aangezien ze alle grote plantenbakken inmiddels wel had gehad. Waarschijnlijk de eerste de beste uitgang, wat voor zover hij kon zien, de deur naar het balkon was. En vandaar zou ze waarschijnlijk met een parachute van het balkon springen, bedacht hij met een grijns op zijn gezicht. Voor wie verstopte ze zich eigenlijk? Want dat ze zich voor iemand verstopte, was hem zo onderhand wel duidelijk. Ah, daar ging ze weer! Angstvallig het midden van de zaal in de gaten houdend, sloop ze verder. Lucas wilde net haar blik volgen toen ze letterlijk met een snoekduik achter het buffet dook. Deze keer kon hij zich niet meer goed houden en barstte hij in lachen uit.

De man naast hem schrok daar zo ontzettend van dat hij bijna zijn glas leeg kiepte in het decolleté van zijn gesprekspartner. Met een gemompeld excuus duwde Lucas zijn flesje in de hand van de verbouwereerd kijkende man en liep dwars over de dansvloer naar het buffet. Nonchalant pakte hij een toastje met zalm van een schaal en hij leunde iets opzij zodat hij achter de tafel kon kijken. Daar zat ze. Diep in elkaar gedoken, op haar hurken, met haar hoofd op haar knieën. Lucas schraapte zijn keel voordat hij het toastje in zijn mond stak.

Twee grote ogen, die door de glazen van een onflatteuze zwarte bril

nog eens extra werden vergroot, keken geschokt naar hem op.

‘Niet naar me kijken, je verraadt me!’ siste ze. ‘O alsjeblieft, draai je snel om voor hij hierheen komt.’

‘Nou, ik wil graag nog iets te eten pakken, en dat is met mijn rug naar het buffet best moeilijk. En wie,’ vroeg Lucas terwijl hij een nieuw toastje besmeerde, ‘mag “hij” dan wel zijn?’

‘Kermit! Die opgeblazen kikker in dat afgrijselijke groene pak!’ zei ze met een verontwaardigde blik naar hem opkijkend.

Met opgetrokken wenkbrauwen draaide Lucas zich om en binnen enkele seconden had hij Kermit gevonden. Ja, hij moest toegeven dat haar beschrijving aardig klopte. Zo met die brede mond met dunne lippen die stijf op elkaar waren geklemd, en bolle ogen die zoekend om zich heen keken... en ja, het was inderdaad het meest afschuwelijke pak dat hij ooit had gezien, begreep Lucas de vergelijking met Kermit absoluut.

‘Wie is dat?’ vroeg hij. Hij draaide zich weer terug en stopte deze keer een toastje met kaviaar in zijn mond. ‘Mmm, dit is echt lekker. Ook een-tje?’

Duidelijk geïrriteerd schudde ze haar hoofd.

‘Is hij je vriend?’ vroeg Lucas, bedenkend wat hij nu eens zou nemen.

‘*Yeah right!* Dat zou hij wel willen! Wat doet hij nu?’

‘Nu komt hij deze kant op,’ antwoordde Lucas na een snelle blik over zijn schouder geworpen te hebben. Hij kon nog net het tafelkleed grijpen dat ze er bijna met alles erop van tafel trok toen ze onder het buffet kroop en moest daar zo hard om lachen dat verscheidene hoofden zich naar hem omdraiden. Zo ook dat van Kermit, die in een rechte lijn op hem afkwam.

‘Me-mag ik we-weten we-wat er zo lu-leu- grappig is?’ stamelde de man met een knalrood gezicht. Hij moest naar Lucas opkijken, die ruim een kop groter was.

Lucas perste zijn lippen stijf op elkaar. Hij moest tot zijn grote schaamte altijd ontzettend lachen als hij iemand hoorde stotteren. Dat was al zo geweest vanaf dat hij een kleine jongen was en zeker als diegene, zoals nu, het woord rechtstreeks tot hem richtte. Hij probeerde zich goed te houden. En echt, het lukte hem bijna tot de arrogant kijkende man zijn vraag herhaalde en nog erger stotterde dan zojuist. Lucas, toch al lacherig door de hele absurde situatie met de onbekende vrouw die nu onder het buffet zat, kon zich niet meer goed houden. Hij barstte in lachen uit en was zich er terdege van bewust dat dat ronduit onbeschoft was. Hij probeerde de man tussen het lachen door zijn excuses aan te bieden, maar Kermit was duidelijk zwaar beledigd, draaide zich om en stormde, dwars door de dan-

sende mensen op de dansvloer heen, bij hem vandaan.

Het duurde even voordat Lucas zichzelf weer enigszins onder controle had. ‘Allemachtig, wat een toestand,’ mompelde hij en hij veegde met zijn hand de tranen uit zijn ogen en van zijn gezicht. Zou die vreemde vrouw nog steeds onder het buffet zitten? Misschien was ze zonder dat hij het had gemerkt weggeslopen, of misschien was ze wel flauwgevallen. Het was hier aardig warm en onder de tafel zou het waarschijnlijk nog warmer zijn. Hij liep om de tafel heen. En toen hij zich ervan had overtuigd dat niemand zijn kant op keek, zakte hij door zijn knieën en trok hij het laken omhoog. Ze zat er nog steeds.

‘Is hij weg?’ vroeg ze met een vuurrood gezicht. Ze blies een lange pluk haar uit haar gezicht.

‘Ja, hij is weg.’ Zonder erbij na te denken kroop Lucas op handen en knieën onder het buffet en ging naast haar zitten. ‘Jezus, wat is het hier benauwd’.

‘Heb ik je gevraagd hier te komen zitten?’ vroeg ze nogal kattig. Ze blies opnieuw tegen de pluk haar die voor haar ogen viel.

‘Nee, maar ik wist niet dat dit een besloten tafel was.’ Dat leverde hem zo’n boze blik op dat hij in de lach schoot. ‘Oké, ik ga wel als je liever alleen wilt zijn.’ Hij maakte aanstalten om weer weg te gaan toen ze zijn jasje greep en hem tegenhield.

‘Sorry, zo bedoelde ik het niet. Het is alleen dat ik zo’n ongelooflijke hekel heb aan die, die...’

‘Kermit?’ maakte Lucas haar zin behulpzaam af.

‘Hij is de zoon van een van mijn vaders oudste vrienden. Kennelijk hebben die twee ouwe gekken het in hun hoofd gehaald dat het weleens een heel goed idee zou zijn als wij met elkaar zouden trouwen! Nou, weet je? Ik zou nog liever...’

Wat ze liever zou doen, bleef een raadsel omdat ze in het Italiaans verderging. Maar aan de toon en haar gezicht te oordelen, was het niets goeds. In plaats van opnieuw te blazen, duwde ze deze keer zo driftig de lok haar uit haar gezicht dat ze haar bril van haar neus sloeg, recht in Lucas’ schoot.

‘Zo erg, hè?’ Grinnikend stak hij haar de bril toe, die ze zo wild weer op haar neus zette dat ze bijna haar oog uitstak.

Lucas probeerde niet te lachen door opnieuw zijn lippen stijf op elkaar te persen.

‘Lach maar, ik zie dat je bijna stikt,’ zei ze en ze schaterde het vervolgens zelf uit.

Opgelucht liet Lucas zich ook gaan. ‘O, ik vergeet mijn manieren,’ zei

hij terwijl hij de tranen uit zijn ogen wreef. Hij stak zijn hand naar haar uit en stelde zich voor als Cas, zoals bijna iedereen hem noemde, behalve zijn ouders en Tony, die 'Lucas' meer Italiaans vonden klinken.

Ronduit argwanend staaarde de vrouw hem aan zonder iets te zeggen.

'Dit is natuurlijk het gedeelte dat je me gaat vertellen dat je me jouw naam niet kunt vertellen omdat je me anders moet vermoorden,' zei Lucas met een grijns op zijn gezicht.

'Ik heet... Angel! En wat ben jij er voor een?'

'Durf ik te vragen wat je daar in godsnaam mee bedoelt?' vroeg Lucas lichtelijk beledigd. Dacht ze soms dat hij van de verkeerde kant was of zo?

'Een Italiaan?'

'O, oké, op die fiets. Nee, ik ben zo Hollands als het maar kan, met een Spaanse opa. Vandaar dit waanzinnig knappe gezicht. Kom je hier vaak?' vroeg hij grinnikend toen ze met haar ogen rolde.

'Ja, zodra ik de kans krijg, duik ik hier onder het buffet. Het is een van mijn favoriete plekjes. Niet zo druk en je kunt hier lekker ongestoord zitten.' Ze zei dat zo droog dat Lucas er hartelijk om moest lachen, wat hem een venijnige por in zijn zij opleverde.

'Sst, straks verraad je me nog. En het is niet dat ik je gezelschap niet op prijs stel,' zei ze terwijl ze hem aandachtig opnam, 'maar ik kan me zo voorstellen dat een man zoals jij wel iets beters te doen heeft dan hier met mij onder het buffet te zitten. Ik denk dat je, ongetwijfeld beeldschone, vriendin je onderhand wel als vermist heeft opgegeven.'

Waarom hij zich door haar woorden diep beledigd voelde, wist hij niet, maar hij was het wel degelijk.

'Een man zoals ik? En waarom moet ik per se een beeldschone vriendin hebben?' Voor het gemak vergat hij maar even dat ze er niet ver naast zat. Maar dat kwam door zijn werk. Hij was fotograaf. En doordat hij veel voor modellenbureaus werkte, kwam hij bijna dagelijks met mooie vrouwen in aanraking.

'Zeg ik soms iets raars?' vroeg Angel uitdagend. 'Zeg eens eerlijk? Is jouw huidige vriendin dan geen schoonheid? Met zo'n figuurtje?' Ze tekende met haar handen een zandloper in de lucht.

Lucas zweeg zo lang dat ze hem ronduit triomfantelijk aankeek.

'Het is niet bewust,' zei hij verdedigend. 'Kennelijk trek ik die aan.'

'Ja, dat zal het zijn. Net zoals ik altijd de sukkels aantrek. Niet dat ik iets tegen sukkels heb. Begrijp me niet verkeerd, die kunnen best schattig zijn. Maar waarom ze er dan ook altijd uitzien als Carlo D'Alessi is me een raadsel.'

Angel zuchtte zo diep dat Lucas even niet wist wat hij moest zeggen.

Opnieuw blies ze tegen de weerbarstige lok voor haar ogen.

‘Mag ik?’ Zonder op toestemming te wachten stak hij zijn hand uit en stopte de lok achter haar oor. ‘Zo, dat is beter. Ik krijg het koud van al dat geblaas,’ zei hij met een scheve grijns. ‘Is dat de naam van je groene vriend?’

‘Wat? Waar heb je het over?’

‘Carlo D’Alessi. Is dat de echte naam van Kermit? Zeg, heb ik soms iets tussen mijn tanden?’ vroeg Lucas toen ze naar zijn mond bleef staren.

Meteen vlogen haar ogen weer omhoog en ze keek hem weer in zijn ogen.

‘Nee! Ja! N-niets tussen je tanden. Zo heet hij. Carlo D’Alessi.’

‘Maar waarom zet je hem dan niet gewoon op zijn nummer? Kun je niet gewoon tegen je vader zeggen dat je geen interesse hebt?’

‘Ha, dan ken je mijn vader niet. Oost-Indisch doof! Een hele prestatie voor een Italiaan, als je het mij vraagt. Weet je wel hoe vaak ik dat al heb gedaan?’

Lucas opende zijn mond, maar ze verwachtte kennelijk geen antwoord omdat ze verder ratelde.

‘Bij iedere gelegenheid waar ik Carlo zie, en dat is best vaak, aangezien mijn vader hem overal voor uitnodigt. Ik zweer het je dat hij er ook bijstaat op de dag dat ik lig te bevallen van het kind van een andere man.’

‘Ach, ik denk dat hij tegen die tijd de hint wel heeft begrepen,’ zei Lucas droog.

‘Zou je denken? Hij heeft wat dat betreft een ongelooflijk bord voor zijn harses. Eentje van twee bij twee volgens mij!’

Lucas moest opnieuw lachen. Ze liet hem vergeten dat hij op het punt had gestaan om naar huis te gaan.

‘Hoe ongelooflijk gezellig ik het hier ook vind, denk ik dat het zo langzamerhand tijd wordt om ervandoor te gaan,’ zei Angel een poosje later. ‘Ik denk trouwens, dat als ik niet snel boven water kom, of in dit geval boven tafel, mijn vader *Opsporing verzocht* belt.’

Voor Lucas iets kon zeggen, kuste ze zijn wang.

‘Voor zo’n knappe gozer val je best mee,’ lachte ze voordat ze zich omdraaide.

Haar beledigende opmerking maar negerend, kroop hij een paar seconden later ook onder de tafel vandaan. Op het moment dat hij overeind kwam, keek hij midden in het gezicht van een man die net een gevuld ei in zijn mond stak.

‘Ik wilde even een paar minuten voor mezelf,’ zei Lucas. Hij draaide zich om en liep weg.

‘En waar heb jij verdorie al die tijd uitgehangen?’ klonk de boze stem van Petra. ‘Ik dacht dat je me hier gewoon aan mijn lot had overgelaten.’

Met opgetrokken wenkbrouwen keek hij naar haar hand op zijn mouw, die ze met een vuurrood gezicht wegtrok. Opeens wist hij het zeker. Waarom wachten tot morgen? Hij zou er vanavond meteen een eind aan maken! Hij had genoeg van haar kuren!

‘Ik was net van plan weg te gaan, dus als je een lift wilt, moet je nu meekomen. Zo niet, dan neem je maar een taxi. In ieder geval ben ik weg!’ Zonder te kijken of Petra hem volgde, liep Lucas met grote passen bij haar vandaan.

‘Kom je nog even mee naar boven, Cas?’ vroeg Petra toen ze voor de deur van het flatgebouw waar ze woonde, stopten.

Het liefst was Lucas meteen weggereden, maar zijn moeder had hem geleerd altijd beleefd te blijven en een meisje netjes tot aan de voordeur te brengen. Daar kwam bij dat hij niet zo’n ongevoelige eikel was dat hij het in de auto had willen uitmaken. Dus gaf hij toe.

Nadat hij de deur van het flatgebouw voor haar had opengehouden, liep hij achter haar aan door de grote hal naar de lift. Ze waren nog niet in de lift of Petra besprong hem. Ze was al halverwege zijn broek, Lucas moest toegeven dat ze daar heel behendig in was, toen hij met een diepe zucht haar handen wegtrok.

‘Normaal vind je het ook altijd spannend om het in de lift te doen,’ zei Petra met een pruillip naar hem opkijkend.

‘Ja, maar niet iedere keer!’ zei Lucas ruwer dan de bedoeling was. ‘Het wordt een beetje vervelend om iedere keer met mijn broek op mijn knieën te staan als de lift weer opengaat.’

Beledigd draaide ze hem haar rug toe.

Lucas sloot zijn ogen en kneep met zijn duim en wijsvinger in zijn neusbrug. Nog een paar minuten, zei hij tegen zichzelf. Met zijn handen diep in de zakken van zijn broek volgde hij Petra, die met driftige passen voor hem uit door de lange gang naar de deur van haar flat liep. Hij was amper binnen of ze duwde hem hardhandig tegen de binnenkant van de deur. En omdat hij zijn handen nog in zijn zakken had, lukte het haar deze keer wel om zijn broek open te krijgen en zijn boxershort omlaag te trekken. Tegen de tijd dat hij zijn handen uit zijn zakken had, zat Petra op haar knieën en had ze hem in haar mond genomen.

Met een gemompelde vloek sloot Lucas zijn ogen en perste hij zijn lippen stijf op elkaar toen ze hem opnieuw bewees hoe behendig ze in

bepaalde dingen was. Later... later zou hij het wel uitmaken, was zijn laatste heldere gedachte voor hij zijn handen in haar haren begroef en zijn heupen naar voren stootte.

HOOFDSTUK 2

‘Nee, hè!’ Boos liep Angel naar de grote spiegel die in de hoek van de slaapkamer stond. Met een diepe frons staarde ze aandachtig naar haar spiegelbeeld. Haar favoriete zwarte lange rok was gekrompen! Nee, dat was een leugen. Wie dacht ze nu in de maling te nemen? Ze was dus weer dikker geworden! Met een diepe zucht draaide ze zich van links naar rechts, en van voren naar achteren. De rits die op haar heup sloot, kreeg ze nog niet voor de helft dicht. Haar olijkleurige huid pulde er als een stuk wild vlees bovenuit en met een boze kreet pakte ze het beet. Vervallend in het Italiaans, wat altijd het geval was als ze boos of opgewonden was, liep ze naar de kast om de weegschaal te pakken. Ze vloekte hartgrondig toen ze zich realiseerde dat ze er niet bij kon. In een donkerbruin verleden, tijdens de zoveelste lijnpoging, had ze de weegschaal boven op de kast gezet omdat ze bijna iedere dag op dat rot ding was gaan staan. Het was gewoon een obsessie geworden! Haar ogen waren nog niet open of ze was al slaapdronken naar de weegschaal gelopen. Op aanraden van Lucia, haar nicht en beste vriendin, had ze hem toen boven op de kast gezet. Nu moest ze eerst een trapje of een stoel pakken als ze zich wilde wegen. Dat was een goed idee van Lucia geweest tot Angel ook dat dieet weer aan de wilgen had gehangen. Maar deze keer was het noodzaak dat ze dat verdomde ding tevoorschijn haalde. Ook al spraken de strakke rok en de openstaande rits boekdelen, ze moest het zeker weten! Nadat ze de stoel naar de kast had gesleept en de dikke laag stof van de weegschaal had verwijderd, stond ze er enkele minuten naar te staren terwijl ze op haar onderlip beet.

‘Kom op, Angel. Het is verdorie maar een weegschaal, hij bijt niet,’ sprak ze zichzelf vermanend toe. Snel, voor ze zich zou bedenken, stapte ze erop. Het duurde nog zeker twee seconden voordat ze voorzichtig, met één oog, omlaag keek naar het schermpje met de felverlichte digitale cijfers.

‘Tachtig?!’ riep ze uit. Van schrik stapte ze van de weegschaal af. ‘Nee, dat kan niet.’ Dat ding had natuurlijk even tijd nodig om op te warmen. Het was zo’n poos geleden dat ze hem had gebruikt. Er was vast stof tussen de batterijen gekomen. Alsof ze dacht dat het apparaat zou schrikken als ze het te vlug deed, stapte ze er een paar seconden later heel voorzichtig op.

‘Ho maar,’ zei ze toen de cijfertjes weer omhoogvlogen om opnieuw bij tachtig stil te blijven staan. ‘Nee, Angel, niet jokken,’ mompelde ze toen ze allebei haar ogen had geopend. ‘Het is zelfs 81.3!’

Met een diepe zucht liep ze terug naar de spiegel waar ze zichzelf opnieuw van alle kanten bekeek. Met opzet duwde ze haar buik naar voren. *Dik!* Haar schouders overdreven naar achteren waardoor haar borsten nog groter leken dan ze al waren. *Meloenen!* En toen ze als laatste ook haar wangen overdreven opblies, haatte ze zichzelf meer dan ooit. *En lelijk!* Ze bedacht dat ze het stereotype van een Italiaanse moeke begon te worden. Lekker mollig op de grens van dik. Wat zei ze? Die grens was ze allang gepasseerd. Met haar één meter eenenzestig was ze gewoon een dikke vette koe! Nu was ze altijd al mollig geweest. Wat ook niet zo moeilijk was, met alle calorieën die in al die overheerlijke pasta's met bijbehorende heerlijke sauzen zaten. En niet te vergeten haar bijbehorende familie, die van lekker en vooral veel eten hield. Mama, die zelf ook nogal stevig was geweest, had het altijd een beetje in de gaten gehouden. Maar haar moeder was, toen Angel nog maar negen jaar was, overleden. Haar vader had de ene na de andere maaltijd bereid, misschien om zijn verdriet te verdringen. En klein als ze was, en natuurlijk zonder een moeder die de boel in de gaten hield, was Angel al snel gaan uitdijen.

'Italiaanse vrouwen hebben vlees op hun botten,' zei papa altijd. Dus had Angel zoals het een braaf Italiaans meisje betaamt, altijd netjes haar bord leeggegeten. Oké, en als ze heel eerlijk was ook dat van haar broer Tony. Hoe vaak had hij als hij haast had en papa niet keek hun borden omgewisseld of de helft van zijn eten op haar bord geschoven? Die neiging had hij nog steeds.

'Dat is dus vanaf vandaag afgelopen!' zei ze vastberaden tegen haar spiegelbeeld. 'Er wordt niet meer gegeten!' Oké, een beetje nog, ze wilde het per slot van rekening niet overdrijven. Maar vanaf vandaag zou ze aan de lijn doen.

Wie weet zou ze zelfs een keer met Lucia meegaan naar die sport-school waar ze haar al maanden mee naartoe wilde slepen.

Lucia ging daar voornamelijk heen voor de mannen met hun heerlijke lijven, zoals ze altijd zei. Dat geloofde Angel meteen, want voor haar figuur hoefde ze het niet te doen. Lucia was dan wel Italiaanse, maar ze had het figuurtje van een fotomodel. Slank en met rondingen op de juiste plaats. Alles kon ze aantrekken en alles stond haar even fantastisch.

Ondanks dat Angel een beetje jaloers was op het figuur van haar nichtje, hield ze heel veel van de drie jaar oudere Lucia. Angel wist dat dat gevoel wederzijds was. Lucia had haar nog nooit het gevoel gegeven dat ze haar te dik vond. Ze was juist altijd even tactisch en nam vaak leuke kleding voor Angel mee. Ook hielp ze Angel kleding uit te zoeken die haar beste eigenschappen accentueerden. Als ze Lucia mocht geloven

bezat ze vier van de zeven schoonheden: lange, zwarte gekrulde wimpers, een moedervlek links op haar bovenlip, groene, amandelvormige ogen en kuiltjes in haar wangen. Niet slecht dus. Alleen nog het bijbehorende fantastische figuur, wat nu nog slechts een kwestie van tijd was. Ze zou er vandaag, nee morgen, het was immers avond en ze zouden zo uit eten gaan, aan gaan werken. Vanaf morgen zou ze echt gaan lijnen én gaan sporten. Misschien zou ze zelfs gaan joggen. Dat had ze altijd al gewild, maar nooit gedurfd. Ze had de conditie van een slak. Waarschijnlijk zou ze halverwege de straat al op apegapen liggen. Daar kwam nog bij dat ze dan een trainingspak aan zou moeten. *Ha! Ik zie mezelf al lopen met m'n dikke kont!* Wanneer kregen de ontwerpers door dat dikke vrouwen zoals zij graag lange jacks wilden die je heupen en dikke reet bedekten? Dus nee, geen haar op Angelina Di Marco's hoofd dat eraan dacht om een trainingspak met een kort jack aan te trekken! Eerst lijnen!

Angel schoot in de lach toen ze bedacht hoe ironisch en belachelijk het eigenlijk was. Ze wilde eerst lijnen voor ze een trainingspak, dat ze nodig had om te sporten met de bedoeling af te vallen, zou durven aantrekken.

'Erg logisch allemaal, Angel,' zei ze hardop tegen haar spiegelbeeld. Het volgende moment gaf ze een gil van schrik toen er hard op de deur van haar slaapkamer werd geklopt.

'Angelina? Ben je bijna klaar? Het is al zeven uur en we moeten zo de deur uit,' hoorde ze haar vader zeggen.

Nee! Was het al zo laat? Een blik op de klok op het nachtkastje vertelde haar dat dit inderdaad het geval was. Ze nam zich voor dat het vanavond echt de laatste keer zou zijn dat ze uit eten ging. Ze zouden naar een, hoe kon het ook anders, Italiaans restaurant gaan. Snel trok ze haar ochtendjas aan voor ze naar de deur liep.

'Ik ben zo klaar, papa. Nog een paar minuutjes.' Ze wilde de deur weer dichtdoen toen haar vader hem weer openduwde.

'Waarom draag je die lelijke bril?' vroeg Angelo Di Marco met een afkeurend gezicht.

'Omdat ik een lens kwijt ben, papa. Ik heb geen andere meer en aan-gezien we toch gezellig met z'n tweetjes...' Abrupt hield ze haar mond en keek haar vader argwanend aan. 'Papa? We gaan toch wel samen eten, hè?' Door de manier waarop hij haar blik ontweek, wist Angel dat dit niet het geval zou zijn. 'Papa! Wie komt er dan nog...'

'Angelina Maria, ga je alsjeblieft klaarmaken,' viel hij haar in de rede. 'We vertrekken over een goed kwartier!' Met een ruk draaide hij zich om en liep bij haar vandaan.

Angelina Maria? Nu wist ze het zeker. Dit werd géén gezellig diner

voor twee! Boos stond ze hem na te kijken toen hij zich bij de trap weer naar haar omdraaide.

‘Doe die mooie, groene jurk aan. Je weet wel, die zo mooi bij je ogen kleurt,’ beval hij haar. Zonder op haar antwoord te wachten liep hij de gang uit.

Vloekend in het Italiaans smet ze de deur met een harde knal dicht. Ze rukte de schuifdeur van de kast bijna uit de rails toen ze die driftig openschoof. ‘Trek die groene jurk zelf maar aan, Angelo Vittorio Di Marco!’ Zij zou het in ieder geval niet doen! En trouwens, al zou ze het gewild hebben, het was onmogelijk. Die jurk – een cadeau van Lucia omdat ook zij net als haar vader vond dat die zo mooi bij haar ogen kleurde – paste nu natuurlijk ook niet meer. De jurk was een maat kleiner dan de rok die ze nog steeds aanhad. Kwaad trok Angel de rok over haar heupen en ze kreunde toen ze de stof hoorde scheuren. Ze was vergeten de rits open te doen. Opnieuw hartgrondig vloekend schopte ze de rok door de kamer. Wat moest ze nu in godsnaam aantrekken?

Er hing genoeg kleding in de grote kast, maar helaas was bijna de helft te klein.

Opnieuw bedacht Angel dat ze vanaf morgen zou gaan lijnen. Ze had er genoeg van die schattige mollige Angelina Di Marco te zijn. Angelina die op haar vierentwintigste nog amper een jongen had gezoend – haar buurjongen, met wie ze op haar twaalfde met op elkaar geklemde lippen had gekust, telde niet! Angelina die nog steeds maagd was, zoals het datzelfde nette Italiaanse meisje betaamde. O, wat haatte ze dat meisje! Bijna nog meer dan haar naam waardoor de mensen het altijd nodig vonden te zeggen: ‘O, net zoals Angelina Jolie,’ en daar vervolgens schamper bij lachten. Du-huh! Alsof ze dat zelf niet wist. De bloedmooie Angelina Jolie met haar waanzinnige figuur en haar goddelijke man, Brad Pitt. Angel zuchtte diep. Zodra ze de eerste tien kilo kwijt zou zijn, zou ze zichzelf belonen voor die ongelooflijke prestatie. Ze zou de eerste de beste leuke knul aan zijn nekvel meesleuren en hem eens even laten zien wat nette Italiaanse meisjes nog meer konden behalve eten!

De hele weg naar het restaurant keek Angel kwaad de andere kant op omdat haar vader had geweigerd te vertellen met wie ze gingen eten. Toen ze hem in de garderobe van het restaurant weigerde haar uit haar jas te helpen, zuchtte hij diep.

‘Ik wilde dat ik je strenger had opgevoed en je niet zo veel verwend had na je moeders dood, *piccollina*.’

‘Zal ik dan maar naar huis gaan, papa?’

Met zijn vinger onder haar kin, duwde hij haar gezicht naar zich op. Hij schoot in de lach toen ze hem opstandig aankeek en kuste het puntje van haar neus. ‘Angelina, Angelina, wat moet ik toch met jou? Nee! Geef daar maar liever geen antwoord op,’ waarschuwde hij haar toen ze haar mond opende. Met haar hand stevig in de zijne, trok hij haar achter zich aan het restaurant binnen.

Op het moment dat Angel het opgeblazen gezicht van Carlo D’Alessi zag, weigerde ze echter nog een stap te zetten. Ze probeerde haar hand los te trekken, maar haar vader verstevigde zijn greep.

‘Angelina! Gedraag je,’ siste hij met een strenge blik achterom. Zonder pardon trok hij haar mee naar het tafeltje waar Carlo en zijn ouders hen hartelijk begroetten.

Vervolgens werd ze heel slim, dat moest ze haar vader nageven, voor hem uit de alkoof in geduwd. Er zat voor haar niets anders op dan om op de bank te gaan zitten. Met een nijldige blik naar haar vader, die hij totaal negeerde, schoof ze door naar Carlo die daarop op de hoek van de bank ging zitten. Luigi, Carlo’s vader, sloot af.

Angel vroeg zich af of ze dit van tevoren zo hadden afgesproken en wat Carlo van dit alles vond. Aan die wellustige kleine oogjes te zien, ronduit fantastisch!

De rillingen liepen haar letterlijk over de rug toen hij met zijn tong over zijn onderlip likte. Ze moest zich uit alle macht beheersen om hem geen stomp op zijn lip te geven.

Onnodig te zeggen dat de avond een groot fiasco zou worden!

Door het feit dat haar vader en Carlo’s ouders druk met elkaar aan het praten waren, waren Carlo en Angel, heel tactisch en subtiel, op elkaar aangewezen. Wat dus inhield dat Carlo praatte en zij luisterde. Nou ja, dat probeerde ze. Maar zijn gestotter begon haar op een gegeven moment steeds meer te irriteren en zelfs op haar lachspieren te werken. Na een boze blik van haar vader perste ze haar lippen stijf op elkaar. Het verbaasde haar opnieuw hoe iemand die zo verschrikkelijk stotterde zo gek op zijn eigen stem kon zijn.

Alsof het nog niet erg genoeg was dat Carlo geen moment zijn klep hield, haalde hij het ook nog in zijn hoofd om onder de tafel in haar dij te knijpen. Van schrik stootte Angel haar glas met ijskoud water om, recht in Carlo’s schoot, waarop hij vloekend overeind vloog. Angel deed haar uiterste best om niet in lachen uit te barsten toen ze de grote donkere vlek ter hoogte van zijn kruis op zijn lichtblauwe pantalon zag. Met opgetrokken wenkbrauwen beantwoordde ze haar vaders afkeurende blik.

‘Ik weet zeker dat het een ongelukje was, Angelo,’ zei Antonia, Car-

lo's moeder. 'Toch *cara?*'

'Ja, het was een ongelukje. Ik schrok toen er een...' Bijna had ze 'rat' gezegd, maar dat was natuurlijk niet het slimste wat je in een restaurant kon zeggen. Zeker niet als de manager behulpzaam met een doekje naast de tafel stond. Dat, én haar vaders afkeurende gezicht weerhielden haar er ternauwernood van.

Het volgende halfuur verliep redelijk tot Angel zich bijna in haar spaghetti verslikte toen het woord 'verloving' viel. Met tranen in haar ogen van het hoesten keek ze naar haar vader. Tot Angels woede negeerde hij haar volledig en praatte hij gewoon door. Juist op dat moment 'greep' Carlo haar voor de tweede keer onder tafel en ontplofte Angel. Zonder pardon kiepte ze het bord spaghetti in zijn schoot.

'Zo, en dit was géén ongelukje!' Zonder zich ook maar een seconde te bedenken stond ze op, stapte op de bank en liep achter haar vader langs om er aan het eind vanaf te stappen. Deze keer negeerde ze hem en zijn geroep. Tranen van woede verblindden haar terwijl ze naar de garderobe rende en haar jas aantrok. Ze was net op weg naar de uitgang toen ze bij haar arm werd beetgepakt.

Met groene ogen, die zo op de hare leken, keek haar vader op haar neer. 'Angelina Maria Di Marco! Als jij niet onmiddellijk...'

'Nee, papa. *Basta!* Ik ben er nu echt helemaal klaar mee. Hoe vaak heb ik niet tegen u gezegd dat...' Met een snik hield ze haar mond, omdat de tranen nu tot haar grote vernedering over haar wangen liepen. 'Ik ga nu weg en...'

'Waar denk jij dan naartoe te gaan?'

'Naar Tony!' snikte ze. Ze trok haar arm los, rende naar buiten en negeerde haar vaders geroep.

Angel was al halverwege het Schouwburgplein onderweg naar de tram toen ze zich bedacht. Het was zaterdag. Haar tweeëndertigjarige broer zou natuurlijk niet thuis zijn op zaterdagavond, zoals zij. Nee, die zou ongetwijfeld met zijn verloofde Natasja, of anders met Lucas, zijn beste vriend, met wie hij altijd de grootste lol had, op stap zijn. Ze moest altijd zo lachen als Tony haar weer een verhaal vertelde over Lucas die overal voor in was. Haar favoriet was het verhaal over het harsen. Ze had haar broer al zo vaak gevraagd wanneer zij Lucas nou eens mocht ontmoeten.

'Nooit, lief klein zusje. Eén blik op zijn knappe gezicht en je bent verkocht. Dan ben je hopeloos verliefd. Geloof me, Lucas is, ook al is hij mijn beste vriend en hou ik van hem als een broer, geen man voor jou. Hij zou je met huid en haar verslinden.' Daarna had Tony haar zo kwaad

gemaakt door te zeggen dat Carlo een veel betere man voor haar was, dat ze hem met een kussen te lijf was gegaan. Dat was het startsein van een kussengevecht geweest tot ze allebei slap van de lach op hun rug op het bed waren gevallen.

Lucia was van hetzelfde laken een pak, bedacht ze met een diepe zucht. Zij was ook ieder weekend de hort op. Bijna iedere week vroeg haar nicht of ze met haar mee wilde, en iedere keer zei Angel nee. Ze weigerde zichzelf voor schut te zetten. Lucia zou er zoals altijd adembenemend uitzien in een of ander niemendalletje terwijl zij, in een van haar favoriete zwarte hobbezakken, totaal uit de toon zou vallen. Nee, uitgaan was ook al iets wat Angelina Di Marco niet deed.

Maar waar moest ze dan nu naartoe? Met driftige gebaren veegde ze haar tranen weg. Ze gunde het haar vader niet dat ze met hangende pootjes naar het restaurant terug zou komen. Naar huis wilde ze ook nog niet. Ze was te boos. Laat hij zich maar even zorgen maken, dacht ze opstandig. Met haar handen diep in de zakken van haar jas gestoken, keek ze een paar tellen om zich heen toen haar blik op het Pathétheater viel. In een opwelling besloot ze naar de bioscoop te gaan. Ze hield van films en aanzien ze voor het theater stond was dat dé oplossing.

ZIJ ZIET HEM, HIJ ZIET HAAR. NIETS IS ONMOGELIJK...

Op de vlucht voor een irritante aanbieder ontmoet Angelina 'Angel' Di Marco op de verjaardag van haar broer Tony een bijzonder leuke man. Angel weet alleen niet wie hij is en ook niet dat haar broer er alles aan doet om dat zo te houden. Totdat Angel hem opnieuw tegenkomt en ze elkaars ware identiteit ontdekken. Angel zou Angel niet zijn als ze het daarbij liet zitten. Ze besluit hem met haar Italiaanse temperament een lesje te leren...

Conny Regard brak door met *Ik huur een man* en na *Ik ben nog niet klaar met jou!* komt de auteur nu opnieuw met een heerlijke liefdesroman. Gewaagd en vol Italiaanse *passione*: Conny Regard op haar best!

Lezers over *Ik ben nog niet klaar met jou!*:

'Conny Regard is te vergelijken met Rachel Gibson en leuker dan Jill Mansell. Haar volgende boek staat zeker weer op mijn lijstje.'

'Fantastisch, vol humor, meeslepend en heel goed geschreven.'

'Wat heb ik genoten van dit boek. Humoristisch en emotioneel beschreven... Wat een schrijfster!'

NUR 340

ISBN 978-9401904964

9 789401 904964

Z&K

www.zomerenkeuning.nl